

vyslovil v nař. rozhodnutí žal. úřad, že v poměru pojistném podle zák. č. 26/29 Sb. nejde o poměr smluvní, tím méně smluvní poměr soukromoprávní a nelze proto zásady, jež jest v § 878 o. z. o. dána jen pro tyto posléze uvedené poměry, na veřejnoprávní poměr pojistný podle zák. č. 26/29 Sb. aplikovati.

Č. 11.449.

Pojištění pensijní: I. * Má-li zaměstnanec podléhající pensijnímu pojištění požitky toliko po část roku, jest pro zařazení do tříd služného podle § 4 odst. 3 zák. č. 26/1929 Sb. rozhodnou částka, rovnající se 12násobku skutečného měsíčního požitku. — II. Členové lázeňského orchestru nejsou vyňati z pensijní povinnosti pojistné již proto, že jsou pensionovanými státními zaměstnanci.

(Nález ze dne 29. září 1934 č. 9161/32.)

V ě c: Kúpelná komisie v P. proti ministerstvu sociální péče o pensijní pojištění lázeňských hudebníků.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Výměry Úřadovny Všeobecného pensijního ústavu v Bratislavě ze 7. a 8. ledna 1931 byli zařaděni: kapelník lázeňské hudby v P. Josef O. podle ročních do pensijního pojištění započítatelných požitků 60.000 Kč do 11. třídy služného s měsíční premii 250 Kč a hudebníci Alois Ch. a spol. podle ročních započítatelných požitků 19.800 až 21.000 Kč do 7. třídy služného s měsíční premii 170 Kč; zároveň bylo vysloveno, že tyto premie jest doplatiti za dobu od 1. května do 30. září 1930.

Odvolání podané zaměstnavatelem, t. j. lázeňskou komisí v P., bylo zamítnuto rozhodnutím zem. úřadu v Bratislavě ze 17. března 1931 na základě § 1 zák. z 21. února 1929 č. 26 Sb. z těchto důvodů: »V odvolání uvedení podléhají povinnému pensijnímu pojištění ve svém nynějším zaměstnání bez ohledu na to, že již požívají pensi od státu, neboť podle ustanovení § 2 bodu 8 pens. zák. jsou z pojistné povinnosti vyňaty jen ty osoby, které požívají starobní důchod podle § 20 odst. 1 zák. o pens. pojištění č. 26/1929 Sb. Co se týče poznámky ohledně vypočtení ročních požitků a zařazení dotyčných hudebníků do služební třídy, poukazuje se na ustanovení § 4 pens. zák., podle kterého pevné požitky jest stanoviti částkou vypočtenou pro celý rok a nikoliv na období, po které byl dotyčný zaměstnanec zaměstnán. Má-li zaměstnanec měsíční plat 1.650 Kč, je jasno, že roční požitky takového zaměstnance by činily 19.800 Kč a jest tudíž služební třída též vypočtena v každém případě správně podle příslušného ustanovení pens. zák.«

Nař. rozhodnutím nevyhovělo min. soc. péče dalšímu odvolání z důvodů napadeného výměru a dodalo k námitkám odvolání toto: »Pensijní zák. č. 26/1929 Sb. vyjímá v § 2 bodu 4 z pojistné povinnosti pensijní pouze aktivní zaměstnance státní, pokud mají normální pensijní nároky do budoucnosti, nikoliv však státní pensisty, a pak vedle jiných kategorií, v tomto případě nepřicházejících v úvahu, dále jen osoby, požívající starobního důchodu podle pens. zák., nikoli tedy osoby, poží-

vající starobního zaopatření nebo důchodu jiného. Námitka bodu 2 § 2 pens. zák. jest právně nerozhodná, ježto brání pensijních požitků nelze považovati za hlavní výdělkovou činnost spojenou s vyšším příjmem. Pokud jde o námitku odvolatelky, týkající se nesprávného zařazení zaměstnanců, min. soc. péče připomíná, že zařazení děje se podle ročních služebních požitků, jež byly zaměstnanci zaručeny za určité časové období (měsíc, týden, den, hodinu a pod.) nebo jichž zaměstnanec v tomto období skutečně požívá, přepočtených na rok. Věta druhá odst. 3 § 4, z níž vyvozuje odvolatelka nesprávnost zařazení, nepřichází v daném případě v úvahu, ježto pevné měsíční služné, vyplácené třeba pouze po dobu několika měsíců, nelze zahrnouti pod pojem požitků proměnlivých.«

O stížnosti uvážil nss toto:

Stížnost hájí shodně s vývodů odvolání názor, že hudebníci, o které tu jde, jsou vyňati z pensijní povinnosti podle § 2 bodu 4 pens. zák., ježto jsou státními pensisty a požívají pense převyšující příjem plynoucí jim z jejich vedlejšího zaměstnání, a dovozuje, že cit. předpis nerozlišuje mezi aktivními a pensionovanými státními zaměstnanci, takže výlučka z pensijní povinnosti se vztahuje, jsou-li splněny i ostatní předpoklady, též na státní zaměstnance pensisty.

Tu jest však stížnost na omylu. Cit. ustanovení mluví výslovně o zaměstnancích státu atd., jimiž jest však rozuměti jen osoby v aktivním poměru služebním, jak jest ostatně patrno i z dalšího doslovu zákona, jenž okruh zaměstnanců, vyňatých z pojistné povinnosti, determinuje podmínkou, »mají-li normální, t. j. s místem jimi zastávaným spojené a dostatečně zabezpečené pensijní nároky.« Nemůže se proto st-čka tohoto ustanovení právem dovolávati, když jest nesporno, že dotyční hudebníci nejsou již aktivními zaměstnanci státu, jak již také vysloveno v nál. Boh. A 11.135/34. Pokud se stížnost dovolává nál. Boh. A 7563/28, přehlíží, že se netýká pensijního pojištění, nýbrž pojištění nemocenského, a nemůže proto z něho nic ve prospěch svého stanoviska vyvozovati.

Pokud stížnost v právě vyřízené námitce také uvádí, že roční pense hudebníků — až na kapelníka Josefa O. — značně přesahuje roční příjem plynoucí z tohoto jejich vedlejšího a příležitostného zaměstnání, nutno za to míti, že tím míří na ustanovení § 2 bodu 2 pens. zák. Nss však již častěji a zejména i ve shora cit. nál. vyslovil právní názor, že pobírání pense z dřívějšího pensionováním zaniklého povolání není příjmem z výdělečné činnosti a nedopadá proto na daný případ výlučka z pensijní pojistné povinnosti v § 2 bodu 2 uvedená.

V dalším obrací se stížnost proti zařazení zmíněných hudebníků do 11. resp. 7. služební třídy.

Nesporno je, že hudebníci ti byli zaměstnáni jen 5 měsíců v roce 1930 za měsíční plat 5.000 Kč, po případě 1.750 Kč, 1.700 a 1.650 Kč. Žal. úřad násobil tento měsíční příjem dvanácti a tím dospěl k ročnímu příjmu 60.000 Kč, 21.000 Kč, 20.400 Kč a 19.800 Kč, podle něhož pak zařadil hudebníky do 11. resp. 7. služební třídy a vyměřil měsíční pojistnou premii. Naproti tomu stížnost má za to, že za roční příjem lze vzhledem k pětíměsíčnímu zaměstnání pokládati toliko pětinašobek mě-

sičního příjmu a podle něho vypočísti pojistnou premii tak, že se onen pětinasobek dělí dvanácti.

Podle § 4 odst. 1 pens. zák. zařadí se pojištěnci k účelu pojištění podle svých ročních služebních požitků do 11 tříd služného, které v dalším jsou podle výše ročního služného stanoveny. Odst. 2 normuje, co jest zahrnouti do služebních požitků a odst. 3 ve větě první určuje, že pevné požitky jest stanoviti částkou vypočtenou pro celý rok. Z těchto předpisů se podává, že základem pro zařadění toho kterého zaměstnance jsou zásadně jeho roční požitky. O výši jejich nebude pravidelně sporu, je-li zaměstnanec zaměstnán po celý rok. Je-li však zaměstnán toliko po určitou část roku, jest na tento případ pamatováno v odst. 3 první větě, kde se praví, že pevné požitky jest stanoviti částkou vypočtenou na celý rok. Tím zákon dává zřejmě najevo, že za roční požitky nelze bráti požitky, které zaměstnanec v celku skutečně v onom roce obdržel, poněvadž by pak nešlo o »vypočtenou« částku, nýbrž že základem má býti částka teprve »vypočtená« pro celý rok, tedy požitky fiktivní, a sice ty požitky, které by byl zaměstnanec v celém roce pobíral, kdyby po tuto dobu byl býval za stejných platových podmínek zaměstnán.

Postupoval-li úřad tímto způsobem, nelze v tomto postupu spatřovati nezákonnost a jeví se stížnost i v tomto směru bezdůvodnou.

Č. 11.450.

Církevní věci. — Občanství státní: I. * Ustanovení § 13 odst. 2 poslední věta nař. č. 124/1928 Sb. o tom, že duchovní v tomto odstavci uvedení nemají nároku na doplatek kongruálních platů za dobu před nabytím čl. státního občanství, je ve shodě se zákonem č. 122/1926 a úst. zák. č. 152/1926 Sb. — II. K výkladu ustanovení § 6 úst. zák. č. 152/1926 Sb. — III. Právní povaha »zálohy« na kongruální platy podle zák. č. 122/1926 Sb.

(Nález ze dne 29. září 1934 č. 2406.)

Prejudikatura: Boh. A 7905/29, 8088/29, 11.017/34.

Věc: Pavel St. v K. a Michal St. v C. (adv. Dr. Jos. Sklenář z Prahy) proti referátu ministerstva školství a nár. osvěty v Bratislavě o přeplatky na kongru.

Výrok: Stížnosti se zamítají pro bezdůvodnost.

Důvody: Výměry z 5. dubna 1930 a z 22. března 1930 upravil zem. úřad v Bratislavě podle zák. č. 122/26 případně vl. nař. č. 124/28 Sb. za I. lustrum 1926—1931 st-lům služební dobu a služební požitky a poukázal jim příslušné kongruové doplňky, avšak toliko ode dne 1. prosince 1928 (u Pavla) resp. ode dne 1. února 1929 (u Michala St.), poněvadž čl. státní občanství bylo jim uděleno teprve rozhodnutími min. vnitra z 12. července 1928 resp. z 12. července 1928 a státoobčanskou přísahu složili dne 10. listopadu 1928 resp. 3. ledna 1929. Poněvadž do té doby neměli st-lé nároku na doplatek kongruových platů, a tedy ani na zálohu jim dosud poskytovanou, předsán jim příslušný přeplatek na kongruových požitcích k náhradě.

Odvolání podané st-li proti těmto výměrům byla nař. výnosy zamítnuta z těchto důvodů: Výnosy min. vnitra z 12. července 1928 bylo